

σιν, ἥν ἐπεχειρήσε διὰ νὰ φωτίσῃ τοὺς ἀπίστους. Εἰς Ἰταλίαν ἐσπούδασε τὴν θεολογίαν· εἰς ἣν ἐπέδωκε κατὰ πολὺ, ἐδίδασκεν ἀκολούθως εἰς Μομπελιέ, ἐπειτα εἰς Τολώσιν καὶ τέλος εἰς Πάδουαν ὅπου ἀπέθανε τὸ 1251, εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἔξ ἐτῶν.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου εἶναι ἐν τῶν ὠραιότερων μνημείων ἀφ' ὧσα ἡ γοτθικὴ τέχνη ἤγειρεν εἰς Ἰταλίαν, ἤρχισε κτισομένη ἀπὸ τοῦ 1255 ὑπὸ τοῦ Νικολάου Πιζάνου, καὶ ἐτελείωσε τὸ 1307. Ἐχει δὲ τρούλους ἔξ κτλ κωδωνοστάσια πλεῖστα. Ὁ Βωμὸς τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἁγίου Ἀγαθοῦ εἶναι κεκοσμημένος διὰ μεγαλοπρεποῦς εἰκόνας τοῦ Οἰεπόλου, παριστάσας τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου, εἰς εὐρὺ παρεκκλησίον, ὅπισθεν τοῦ χοροῦ, ὀνομαζόμενον ὁ θησαυρὸς τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, ἐνθα διατηροῦνται ὡς λέγεται, 780 ἄγια λείψανα, καὶ μεταξύ ἄλλων ὁ πῶγων καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Ἐφ' ἐκαστῆς δὲ τῶν σκευοθηκῶν, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκονται τὰ λείψανα ταῦτα, κεῖται εἰδωλον τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου· εἰς τὸν χορὸν ὑπάρχει ὀρειχάλκινος τις σταυρὸς καὶ λυχνία ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου, δωδεκαποδαία τὸ ὕψος, ἔργον τοῦ Ἀνδρέου Ρικίου εἶναι δὲ ἡ ὠραιότερα ἀφ' ὧσαις ὑπάρχουσιν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ οὐδὲ δύναται νὰ συγκριθῇ μετὰ τὴν περίφημον λυχνίαν τοῦ Ἀνδρέου Βρεσκιανού, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Σωτηρίας (Santa Maria del la Salute) ἐν Βενετίᾳ. Ὁ χορὸς περικυκλοῦται ὑπὸ δώδεκα καταγλυφῶν ὀρειχάλκινων ἐξιρέτου κατασκευῆς, παριστάσας πράξεις τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Ὑπάρχει δὲ, ὡς λέγεται, καὶ εἰκὼν τις τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Τὸ ἀρχαῖον παρεκκλησίον τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου εἶναι ἐστολισμένον διὰ εἰκόνων περιεργιστάτων, χρονολογούμενων ἐπὶ τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος. Τὸ νέον παρεκκλησίον εἶναι μεγαλοπρεπὲς καὶ καταστολίζεται ὑπὸ καταγλυφῶν ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, γεγλυμμένων βαθύτερον καὶ παριστούσων τὸν βίον τοῦ ἁγίου. Ὁ Βωμὸς περιέχει τὸ σῶμά του πρὸς ὃν τρέφουσι τὸ μεγαλύτερον σείς.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τῆς Παδοῦας ἔχει τέσσαρα ὀνομαστὰ ὄργανα (orgues), εἰκοσιῆς παρεκκλησίας καὶ πλεῖστα μουσικεῖα, ἔξ ὧν τὰ ὠραιότερα εἶναι τὰ τῶν Παιδομανῶν στρατηγῶν Κατερίνου, Κορνηλίου, Πέτρου Σαλα, καὶ Ἀλεξάνδρου Κονταρίνου, ἐπὶ τῆς πλατείας εἶναι ἐπιπικνὸν ἄγαλμα τοῦ αὐτοῦ στρατηγοῦ Κονταρίνου ὀρειχάλκινον, ἔργον Δανατέλλου.

Ἡ ἐκκλησία τῆς ἁγίας Ἰουστίνης, κατασκευασθεῖσα κατὰ τὰ σχέδια τοῦ Ἀνδρέου Ρικίου, εἶναι ἀξόλογος, δυναμένη νὰ καταταχθῇ μετὰ τὸν ἅγιον Ἀντώνιον. Πρὸ τῶν ἐνωπίων τῆς ὑπάρχουσι δύο γρύπες βασιτάζοντες ὁ μὲν στρατιώτην ἐνοπλον, ὁ δὲ λέοντα. Τὰ δύο ταῦτα τεμάχια χρυσοειδοῦς γλυπτοῦς τεχνήματα, φαίνονται ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς. Ἡ εἰκὼν τοῦ κυρίου βωμοῦ, περιστάνει τὸ μαρτύριον τῆς ἁγίας, εἶναι ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Παύλου Βερονέζου. Εἰς τὴν παρεκκλησίαν, δικτηρεῖται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ξύλινον φέρετρον, ὅπου διττυρίζονται, ὅτι περιέχει τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Λευκά.

Πλησίον τοῦ γυμνασίου, ὑπάρχει τάφος τις ἀρχαῖος λεγόμενος τοῦ Ἀνιήνωρος Τρωχιδίου καταφογόντος εἰς Ἰταλίαν μετὰ τὴν ἐκπόρησιν τῆς Τροίας καὶ κίσαντος, κατὰ τὸν Βιργίλιον, τὴν Πάδουαν. Ἡ μινρὰ αὕτη ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις δὲν στηρίζεται

εἰμὴ εἰς τέσσαρας στίχους λατινικοὺς πολλὰ μετρίως χαραγμένους ἐπὶ τινος μνημείου, ὅπως ἀνεκαλύφθη τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα εἰς τινὰ ἀνασκαφὴν γενομένην εἰς τὴν θέσιν, ὅπου ἤγειρον τὸ νοσοκομεῖον τῶν Νόθων. Τὸ μουσολεῖον τοῦτο σύγκειται ὑφ' ἐνὸς σαρκοφάγου κειμένου ἐπὶ τεσσάρων μικρῶν κίωνων ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἀνυψοῦται εἰδὸς τι στεγάσματος τετραπροσώπου, βασιτάζομένου ὑπὸ τεσσάρων παραστάδων.

Τὸ παλάτιον τῆς Δικαιοσύνης ἤρχισεν ὁ Πέτρος Κόστος, τὸ 1472 καὶ ἐτελείωσε τὸ 1306 ἐν αὐτῷ ὑπάρχει αἰθουσα ἀκροάσεως ἀπείρατος, καλουμένη *Salone*. Τὸ μῆκος τῆς εἶναι 300 ποδῶν τὸ πλάτος δὲ καὶ ὕψος 100 ποδῶν. Βλέπει δὲ τις ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοιχῶν τοῦ λείψανά τινι τῆς ζωγραφίας τοῦ Γιόττεου, ἐπιδιορθωμένος ὑπὸ τοῦ Ζαννόν. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς αἰθούρας ἐτέθη τὸ ὑποτιθέμενον μνημεῖον τοῦ Τίτου Λιδίου, γεννηθέντος εἰς Πάδουαν μνημεῖον ὁπερ ἀνεγνώριζαν ἀφοῦ ἔγεινε κτήμα ἐνὸς ἀπελευθερίου τῆς Λιδίας.

Περίεργον εἶναι εἰς τὴν Πάδουαν τὸ σύμπλεγμα ὅπερ ὑπάρχει εἰς τὸ παλάτιον Πεσαράβα καὶ τὸ ὁπεῖον παριστᾷ τὴν πτώσιν τῶν ἐπαναστάντων ἀγγέλων. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ὑφ' ἐνὸς ἀνεράλου τμήματος μαρμάρου, κατασκευασθὲν ὀκταποδαῖον τὸ ὕψος, σύγκειται ὑπὸ ἐξήκοντα ἔξ προσώπων δεκαπέντε δακτύλων τὸ καθέκατον· πᾶσαι δὲ αἱ γλυφαὶ εἰσὶν εἰργασμέναι *à jour* (*) ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι ἀληθῶς ἀθλίος, πρὸ ἐκατὸν περίπου ἐτῶν γινομένη μετὰ τοσαύτης εὐφυΐας ἅμα καὶ ὑπομονῆς ὑπὸ τοῦ Λύγουσιφου Φαβολέττου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΝ ΚΙΝΑ.

—ο—

Ἐμβλίνοντες ἤδη εἰς τὸ νέον ἔτος 1852, ἐπιπυρρῶμεθα εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀντιγνώστους τε καὶ ἀνγνωστὰς αὐξοῦσαν πρὸς τὸ ἀναγινώσκειν χλίσιν καὶ διαθίσιν, διότι ἔμπορι λόγων ποικίλων ὅτις εὐδύνουσι τοὺς προτρέφοντες αὐτοῖς, καὶ ὡς ἕκαστος ἤδη παρ' ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς οὕτω περὶ τοῦ ἰδίου μόνον συμφέροντος φροντίζομεν καὶ εὐχόμεθα. Τοὺς παρκαλοῦμεν, λοιπὸν νὰ ἐλθωσι μετ' ἡμῶν καὶ εἰς ξένας χώρας ἵνα ἴδωσι πῶς εἰς ἄλλους τόπους ἐορταζεται τὸ νέον ἔτος, ζητοῦντας καὶ αὐτοὺς τὴν προσφιλεῖ μετ', ἀλλ' ἀνεύρετον, οὐκ! εὐτυχίαν. Ἀς ἐπισκεφθῶμεν π. χ. τὴν Σινικήν, τὸ οὐράνιον τοῦτο κοχλῖος, τὸν δυσπρόσιτον, κατὰ τὴν σινικήν ἰδέαν, τῆς Οἰκουμένης. Ἰδοὺ ὁποίας πληροφορίας δίδει ὁ Δάβρις καὶ ὁ Δόβριλ (**) περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

(*) Ὅτιοι συμπλεκόμενοι, χωρίζονται εἰς τὰ μετὰ.

(**) Οἱ Σίναι ὑπὸ Davis, 2 τομ. κλ. Ἐπεὶ αὐτὴ εἰς Κίνα· νέας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς οὐτοκρατορίας ταύτης ὑπὸ τοῦ Γώσσου Πέτρου Δέβριλ 4, τ.

Τὸ σινικὸν ἔτος λαμβάνεται ἀπὸ τὰς περιόδους τῆς σελήνης· λέγει δὲ Δόδελ· ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι, ἂν καὶ τὸ ἔτος τοῦτο συνίσταται ἀπὸ δώδεκα μηνῶν, οὐδέποτε ὁμοῦς ὑπῆρξεν ἀκριβές· ὅπερ ἀναγκάζει τοὺς Σίνας ὑποπληρῶσαι τὸ ἑλλειμμα, προσθέτοντες εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἡμέρας τινὰς πατηγύριων, καὶ ὑπολογίζοντες δέκατον τρίτον μῆνα εἰς τοὺς ἐνιαυτούς, οἵτινες ἐπονται εἰς ἐκάστην περίοδον δεκαεννέα ἔτων.

Μόλις δὲ πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ ἔτους, καὶ ἅπαντες, πένητές τε καὶ πλούσιοι, ἀρῶνται τὰς ἐργασίας των, τρέχοντες εἰς τοὺς ναοὺς, εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰς εὐχάσιαν. Ὑποτίθεται δὲ οἱ ὅλοι αἱ ἐκκρεμαὶς ὑποθήσεως πρέπει νὰ ᾖ κανονισμένοι ἐκ συμφώνου, καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν των μερῶν, τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ ἐξουσία των μανδαρίων μένει ἐκκρεμὴς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, τοῦθ' ὅπερ ἐπιφέρει ἐνίοτε ἀταξίαν, διότι τότε οἱ ἰδιῶται δύνανται εὐκολώτερον νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμούς των καὶ τὰς ὑποθέσεις, συμφῶνως μὲν τὰς ἀρχαίας συνθηλαίας.

Δὲν ὑπάρχει ἴσως λαὸς ἄλλος τῆς γῆς, ὅστις ἔχει ὀλιγωτέρας ἐνορίας ἀπὸ τοῦ Σίνας, λέγει δὲ Δόδελ· ἡ μεγαλειτέρα καὶ σχεδὸν ἡ μόνη ἐποχὴ γενικῆς χαρᾶς εἶναι τὸ νέον ἔτος. Τότε ὅλοι οἱ κατοικοὶ τοῦ οὐρανόου κράτους εἶναι ἐκτὸς αὐτῶν σχεδόν. Πλησιάζουσιν τῆς νέας σελήνης, ὅτε δὲ ἡλιος φθάσει εἰς τὴν ἐνδεκάτην μοίραν τοῦ Ὑδροχόου (τὴν ἀρχὴν τοῦ πολιτικοῦ τῶν Σινῶν ἔτους) ἅπαντες οἱ ἀρχαὶ παύουσι δέκα ἡμέρας πρὶν, οἱ δὲ μανδαρίνοι κρύπτουσι τὰς σφραγίδας των μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἡμέρας τῆς πρώτης σελήνης. Τὴν ἐσπέραν τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ λήγοντος ἔτους ἀγρυπνοῦσιν ἅπαντες μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε ἀρχεται θόρυβος καὶ ταραχὴ ἀπερίγραπτος κροτάλων, φυσικῶν καὶ πολυχρόμων πυρῶν, καταναλισκομένων εἰς τοσαύτην ποσότητα, ὥστε ἡ ἀτμοσφαῖρα πληροῦται ὀσμῆς βλακείας ἐκ νήτρου. Ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς αὐγῆς ἕκαστος πολίτης ἐκτελεῖ τὰς ἱερὰς τελετὰς ἢ προετοιμαζομένην οἰκίαν του διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας τοῦ νέου ἔτους. Ἀπὸ πρωῒας ἅ πᾶντες κόσμος πληροὶ τοὺς ναοὺς.

Σὺν Νιρ, ἐπιφέρει δὲ Κ. Δόδελ, εἶναι τὸ διοικητῶν τελευτῶν τοῦ Νέου ἔτους· ἐρταζονται δὲ εἰς τὰς τεσσαράς ἄκρας τῆς πόλεως ἐντὸς τεσσάρων ναῶν. Ὅταν δὲ πλησιάζῃ ἡ ἐπίσημος ἡμέρα, πλησίον ἐκαστοῦ των ναῶν τούτων κίχουσι θέατρα ἐξ ἰνδοκαλάμου, ἐπὶ των ὁποίων ἀκολουθῶς ποριστάνονται δράματα πρὸς τιμὴν τῆς θεοῦ τοῦ ναοῦ. — Ἐκαστὴ οἰκία προμηθεύεται τότε μὲν νέους φανούς· κολῶσιν ἐρυθρὸν χάρτην εἰς τὴν θύραν ἢ εἰς μίαν των γωνιῶν, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ ἐστία· ἀνακαινίζεται ἡ ἀποσκευὴ καὶ ἡ οἰκογένεια ἐνδύεται τὴν ὥραιότεραν ἐνδυμασίαν της.

Ἡ τελευταία αὕτη συνθήκη εἶναι ὑποχρεωτική· διότι ἕκαστος Σίνης ἤθελε πιστεύσει ὅτι θὰ ἐμνησκε πτωχὸς καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἐὰν δὲν εἶχε νὰ

καλοενδοθῇ· διὰ τοῦτο παντοιοτρόπως προσπαθεῖ, ὅταν δύναιται, νὰ τηρήσῃ τὴν συνθήκην ταύτην, κλείπων ἐνίοτε τὰ ἐνδύματα, ἂν δὲν δυνήθῃ νὰ τὰ ἀγοράσῃ.

Αἱ τελεταὶ τοῦ νέου ἔτους πρέπει νὰ διαρκέσωσι δέκα ἡμέρας κατὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ συνεχῶς διαρκοῦσι καὶ εἰκοσι.

Ἡ πρώτη ἡμέρα καλεῖται Κῶν Ὑάτ (ἡμέρα των πτηνῶν). Ἡ ἐορτὴ αὕτη προώρισται νὰ ὑπευθυνμίζῃ οἱ τὰ πτηνὰ εἶναι μία τῶν τροφῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπέχουσι δὲ τοῦ κρείοτος των τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ οἱ αὐστηροὶ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν των θρησκευτικῶν καθηκόντων κατασκευοῦσι μάλιστα καὶ τοὺς νεανίας.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα καλεῖται Κου-Ὑάτ (ἡμέρα των κυνῶν). Οἱ Σίνας σέβονται εἰς ἄκρον τοὺς κύνας, ὥστε ἔχουσι δι' αὐτοὺς εἰδικὸς τεχνίτας, οἵτινες κατασκευάζουσι τὰ φέρετρά των· πιστεύουσι δὲ ὅτι εἰς των σοφῶν των ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸν θάνατον ὑπ' ἐνός των ζώων τούτων, ὅπερ ἐσπάραξε τὸν δολοφόνου του· καὶ ἐν τούτοις διὰ παραδόξου τινὸς ἀντιφάσεως ἐπιθροῦσι τὸ κρέας τοῦ ζώου τούτου.

Ἡ τρίτη ἡμέρα εἶναι Χέν-Ὑάτ (ἡμέρα των χοίρων). Οἱ Σίνας τὴν ἡμέραν ταύτην τελοῦσιν ἐπίσης, ὡς τὴν προηγουμένην, πρὸς μνήμην ζώου τινὸς τούτου, ὅπερ ἔσωσε κατὰ τὴν ἰδέαν των ἐν πολύτιμον χειρόγραφον ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς, διὸ ἀπέχουσι τοῦ χοιρίνου κρέατος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν καλοῦσι Ὑάτ-Ὑάτ (ἡμέραν των προβάτων). Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Πόν-Κουόν Βέρκα, ποιμένα, ὅστις ἐξῆγε πτωχὸς, τρεφόμενος ἀπὸ χόρτα μόνον, καὶ ἐνδύμενος ἀπὸ τοὺς φλοιούς των δένδρων, ἀλλ' ὅστις ἐδίδαξε πανταχοῦ ὁποίας ὠρελαίας δύνανται εἶναι νὰ ἔχῃ ἐκ τοῦ δέρματος των προβάτων.

Ἡ πέμπτη ἡμέρα καλεῖται Νιου-Ὑάτ (ἡμέρα των θαλάσσιων). Ἐν των ζώων τούτων ἐγαλακτοτρόφηται παῖδιν, τὸ ὁποῖον ἀπώλισε τοὺς γονεῖς του, καὶ τὸ ὁποῖον γενόμενον ἀκολουθῶς μανδαρίνος, τὸ ἀνήγειρε ναόν. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη αἰτία τῆς συστάσεως τῆς τελετῆς ταύτης· δι' ὃ πολλοὶ Σίνας ἀπέχουσι ἐρ' ὅρου ζωῆς τοῦ βασιλεῦς κρέατος· ἄλλοι δὲ παραιτοῦνται ἀπὸ τοῦ τισσακακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἔχοντες τὴν ποιοποίησιν ὅτι δὲν θέλουσι κολασθῇ διὰ τοῦτο.

Ἡ ἕκτη ἡμέρα εἶναι ἡ Μα-Ὑάτ, ἡμέρα των ἱππῶν. Ἡ τελετὴ αὕτη συνεστήθη ἵνα ἐμπνεύσωσιν εἰς τὸν λαόν τὴν περιποίησιν πρὸς τὸ ὠρελίμον τοῦτο τετράπου.

Εἰς τὸν ἀνθρώπου τέλος πάντων ἀφιέρωσαν τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἣν ἐκάλεσαν Ὑέν-Ὑάτ. Ὁ Πόν-Τσό, ὁ διδάξας εἰς τοὺς Σίνας νὰ τρέφονται μὲν ὀρίζιον, σίτον καὶ κρέας, εἶναι ἡ θεοῦ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Εἰς αὐτὸν τὸν Πόν-Τσό ἀφιέρωσαν ἐπίσης τὴν ὀγδὴν ἡμέραν, ἣν ἐκάλεσαν Κῶ-Ὑάτ ἡμέραν

ἔῶν καρπῶν. Ὁ Πόν-Τοῦ εἰδίδεξε πρῶτος τὴν ἐκ τῶν καρπῶν τροφήν.

• Ὁ Πόν-Τοῦ ἐπίσης εἶναι ἡ θεότης τῆς ἐννάτης ἡμέρας, καὶ ὅστις θέλει νὰ εὐτυχήσῃ, ὀφείλει νὰ τῷ προσφέρῃ δῶρα τὴν ἡμέραν τοῦ Μο-Γάτ ταύτην (ἡμέραν τοῦ λίνου). •

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ παρόντος ἄρθρου μας ἐρανίζομεθα ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Κ. Δαδῆ τὰ ἐξῆς. Καθὼς οἱ Εὐρωπαῖοι, εὖτω καλεῖ Σῖναι κάμνουσιν ἐπισκέψεις καὶ δῶρα τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους ἡμέραν, ὅτε οἱ ἄνθρωποι, κατ' αὐτοὺς, χαίρουσιν ἐπὶ τῆς γῆς· τούτῃ τὴν κληρονομίαν, τὸ δημόσιον ἐπαγγέλμα, (ἢ τὴν πρόδον) καὶ τὴν μακροβιότητα, (πράγματα, τὰ ὅποια καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, χωρὶς νὰ ἡμεθα Σῖναι, δὲν ἀπορρίπτουμεν.) Αἱ τρεῖς αὗται ἐπιθυμίαι τῶν παριστάνονται δι' ἑνὸς παιδίου, δι' ἑνὸς μανδρινίου καὶ ἑνὸς γέροντος, συνθετουμένου ὑφ' ἑνὸς πελαργοῦ, ὅστις εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς μακροβιότητος Π. Η.

ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ.

Διατὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι λευκοὶ καὶ αἰθίορες.

Ἐγευμάτιζα λέγει ὁ Κ. Ι. Σμῆθ, ἐν τῇ περιηγήσει αὐτοῦ κατὰ τὴν Γουινέαν, εἰς τινος Ἀγγλοῦ ἐμπορίου, εἰς δὲ *φουκαμαχαρίας* (ἠνώτερος ὑπάλληλος) ἦλθε καὶ μᾶς εὗρεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ παρ' αὐτοῦ ἔμαθον, ὅτι ὁ ἀλέκτωρ εἶναι καταδεσμάσμενος, διότι αὐτὸς ἐγένετο αἵτιον τοῦ ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς σφαιρας, οἱ μὲν εἶναι λευκοί, οἱ δὲ μέλανες.

— Καὶ πῶς τοῦτο, ἡρώτησα, βλέπων αὐτὸν ἀποστρεφόμενον ἵνα φάγῃ ἐκ τινος ἐδέσματος, ὅπερ ὑπέθετεν, ὅτι ἦτο πετεινός.

— Ἰδοὺ, μ' ἀπήντησεν. Ὅταν ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ἔμεινε μόνῃ μίᾳ ἡμέρᾳ ἵνα τὸν δημιουργήσῃ· ἤρχισε τὴν πρῶταν, καὶ εἰργάσθη ἀδιακόπως ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶχεν ἀνάγκην νὰ πλάσῃ πολλοὺς ἄνθρώπους. Ὅταν ἐφθασεν ἡ νύξ τοὺς διέτρεξε νὰ ταχθῶσι στοιχηδὸν διὰ νὰ ἰδῇ πῶς ἦσαν. Τοὺς εἶξετασεν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ εὗρεν ὅτι ἤθελον ἔχει ἄριστον, ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τοῦλάχιστον, ἀλλὰ πλάσας ὅλους μέλανας, διελογίσθη ὅτι κάλλιον νὰ ἦσαν λευκοί. Τότε ἐπεχείρησε νὰ τοὺς πλύνῃ, καὶ ἐπέσπευδε τὴν ἐργασίαν του δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὅπως τελειώσῃ εἰς τὸν ὅμοιον ἔταξε χρόνον.

Ἀλλ' ἐπρόφθασε νὰ λευκάνῃ μόνος τὸ ἥμισυ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδοὺ ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησεν. Εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει, καὶ ὁ Θεὸς ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τοὺς ἄλλους χωρὶς νὰ τοὺς πλύνῃ. Ἄνευ τοῦ ἀλέκτορος ἤθελον εἶσθαι λευκοί. Ἰδοὺ δὲ διατὶ τὸ ἥμισυ τῶν ἀν-

θρώπων εἶναι λευκοί καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ μέλανες, καὶ ἰδοὺ διατὶ δὲν δύναμαι νὰ φάγω ἀπὸ τὸν κατηραμένον αὐτὸν πετεινόν.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΚΟΥΡΕΩΣ.

Ὁ Κ. Χ. κουρεὺς καὶ κομμωτὴς γαλλικῆς τινος πόλεως, ἔγνημε νέαν καὶ ὡραίαν γυναῖκα, τὴν ὅποιαν ἐλάτρευεν. Ἀλλ' αὕτη παραγνωρίζουσα τὴν βαθεῖαν ταύτην ἀρωσιώσιν, καὶ ἀγνώμων εὖτα ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα *λέοντος τυρός*, φοιτητοῦ τοῦ καταστήματος.

Ὡς δὲ συμβαίνει πάντοτε, ὁ σύζυγος τελευταῖος ἐπληροφορήθη τὰς ἀθώας μὲν, ἀλλ' αἰσθηματικῶς σχέσεις τῆς γυναικὸς του. Ὁ δαίμων τῆς ζηλίας καὶ τῆς ἐκδικήσεως ἐβόησεν εἰς τὰ ἐνδόμυχα του καὶ ἀπόφασιν τρομερὰν ἀπεφάσισεν ὁ κύρ κουρεὺς.

Περιέμενε νὰ ἔλθῃ ὁ νεανίας εἰς τὸ καϊάστημά του ἵνα ξυρισθῇ. Ὅταν δὲ ἦλθεν ἡρώτησεν ὁ *λέων* τί νέα γνωρίζει.

— Τραγικόν τι συμβάν, ἀπαντᾷ ὁ κουρεὺς. Εἰς τῶν συναδελφῶν μου εἶχε γυναῖκα σπανίας ὡραιότητος καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ἐναπέθετον ὅλας τὰς περὶ εὐτυχίας ἐλπίδας του. Μεταξὺ τῶν φοιτητῶν του ὑπῆρχε νεανίας τις, ὅστις ἦλθε νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχὴ ταύτην ἔνσωσιν καὶ παρέσυρε τὴν καρδίαν τῆς νέας ἀπὸ τοῦ συζύγου της, ὅστις ὑπέδεχετο αὐτὸν ὡς φίλον του. Δὲν ἦτο κακὸν τοῦτο; ἡρώτησε μετὰ βραχείαν σιωπὴν ὁ κύρ Χ., ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἀκρεατὴν του.

— Κάκιστον, ἀπήντησεν οὗτος φοικιών.

Πλὴν τὸ πλήρες ἀγαθοσύνης βλέμμα τοῦ κουρέως τὸν καθυσόχασε καὶ ἐσκέφθη, ὅτι ἡ ἀναλογία, ἥτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ἱστορίας ταύτης καὶ τῆς ἰδικῆς του, ἦτο ἀπλῶς τυχαῖον τι.

— Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη περὶ τῆς δυστυχίας του, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κουρεὺς, ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγος ὑπὸ μιᾶς μόνης ἐκουριεύθη ιδέας, τὸ νὰ ἐκδικηθῇ. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἐζήτηε μέσον ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν ἐκδίκησίν του, ὁ διαφθορεὺς ἦλθε μόνος του καὶ παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κουρέως, ὅπως τὸν ξυρίσῃ.

Ἀλλ' ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα καὶ τὸ ξυράφιον ἤγγιζε τὸν τράχηλον τοῦ νεανίου, ὁ ἀδικηθεὶς σύζυγος ἠξάνθη τὸ αἷμα ἀναβρίνον εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἡ ὄρασις του ἐσκοτίσθη. Ἦσαν δὲ μόναι εἰς τὸν ὀπισθόδρομον τοῦ κουρέως.

Ὅταν ὁ νέος ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις δὲν ἀμφίβαλε πλέον, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ καὶ ὤψων τὰ ὄμματά του, ἀνίγνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κουρέως ἀπαίτιόν τινα ἀπόφασιν, ἔξε δὲ καὶ τὸ ξυράφιον πλησιάζον τὸν λαιμόν του. Διὰ κατεσπευσμένου κινήματος, ὁ νεανίας ἀπέφυγεν ὥστε νὰ μὴ τοῦ ἀποκοπῇ ὁ λαιμός, ἀλλὰ τὸ ξυράφιον τοῦ ἐπῆρε τὸ ἥμισυ τῆς παρειᾶς του . . .

Ἡ λύσις τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ τῆς Ὑδέρπης φυλαδῖφ Αἰνίγματος ἐγένετο ἐπιτυχῶς ἐν Σύρῳ, εἶναι δὲ τὸ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ.